

befolkningens sympati, og i virkeligheden var vi ikke andet en stor måltavle for Taleban. Vestlig arrogance, hårdhændet fremfærd mod lokale bønder, det er også en del af forklaringen på, at Taleban er ved at vinde frem i Afghanistan.

Chefen for Forsvarsakademiet, Karsten Møller, siger til Weekendavisen den 3.-11. november sidste år:

Blandt de alvorligste fejltagelser – det står i Nyhedsavisen – nævner han, det vil altså sige Karsten Møller, den hårdhændede indsats over for de opiumsdyrkende landmænd i Afghanistans sydlige provinser. Hidtil er produktionen forsøgt begrænset ved at beslaglægge og afbrænde høsten eller ved at ødelægge valmue-markerne. Men over for en befolkning, der ikke har nogen alternativ levevej, er det en politik, der medvirker til at drive afghanerne direkte i armene på Talebanmilitisen.

Og der skal man måske også se det i forlængelse af den redegørelse, som vi har fået fra Udenrigsministeriet til dagens debat, hvor der på side 11 jo også står, at der er behov for øgede midler og et alternativ for ubeskæftigede unge mænd, sådan at de ikke lader sig hyre af Taleban som lejesoldater i en kamp, der ikke er deres, fordi en stor del af rekrutteringsgrundlaget for Taleban jo netop findes på grund af de manglende civile muligheder. Det skyldes jo netop, at hvis man f.eks. får brændt sine valmuemarker af, eller man får ødelagt sit livsgrundlag, hvad gør man så? Ud over at man kan være sur over, at ens nærmeste familie er blevet bombet af et amerikansk bombefly, så skal man jo også finde en måde at ernære sig på, og så kommer der nogle folk fra Taleban og siger: Vil du have nogle penge, så kan du blive soldat hos os. Hvad gør man så? Så griber man den mulighed, der er for at overleve.

Så krigen i Afghanistan er grundlæggende fejlslagen, det er et eksempel på, at man lægger sig op ad USA's såkaldte måde at løse den her internationale krig mod terrorisme på. Man har gjort det, at man har lagt en strategi, som tydeligvis kun fører i en retning, nemlig i retning af øget opbakning til Taleban, øget utilfredshed, og det er en strategi, som, hvis ikke den ændres fuldstændigt med øget fokus på civil genopbygning, en anden strategi, som ikke går ud på bare at bombe og skyde mennesker, så vil gøre den her krig lige så tabt, som den allerede er i Irak.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Nu forstår jeg, hr. Rune Lund jo er enormt kritisk over for alt, hvad der foregår fra det internationale samfunds side i Afghanistan, og opremser stort set alt. Vil det sige, at alt, hvad Taleban og Al-Qaeda foretager sig i Afghanistan, har hr. Rune Lunds accept, at det skal de bare fortsætte med, terrorceller osv., og at det er helt i orden? Hvad går Enhedslistens politik ud på ud over at sige, man skal lade være at bruge penge til militær, man skal bruge dem til genopbygning? Hvordan skal man få gang i den genopbygning, når der ikke er nogen form for sikkerhed?

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Problemet med den måde, man gør det på i Afghanistan, er, at man tænker: Hvordan kan vi løse det her militært? Hvordan kan vi gå ud og dræbe nogle talebanere, hvordan kan vi gå ud og bombe, hvordan kan vi gå ud og løse det her militært for så bagefter at lave genopbygningen?

I Enhedslisten ser vi det faktisk lige præcis omvendt. Vi ser det sådan, at det civile skal være fundamentet for den militære tilstedeværelse, der måtte være nødvendig, og med en sådan militær tilstedeværelse, som måtte være nødvendig, skal man ikke have en strategi om, at man skal ud at jage Taleban i bjergene og man skal ud at skyde en hel masse talebanere. Der bliver man nødt til at tænke i politiske løsninger frem for at tænke i såkaldte militære løsninger.

For at være lidt mere konkret kan man jo sige, at i dag, hvis vi skal tro rapporterne fra Senlisrådet, bliver der brugt ni gange så mange ressourcer på den militære indsats som på den civile. Hvis nu det tal var lige præcis omvendt, sådan at man brugte ni gange så meget på den civile indsats som på den militære kombineret med en fornuftig militær tilgang forankret mere i FN end i USA's måde at såkaldt løse den her ting på, så er det da i hvert fald et skridt, som er i den rigtige retning.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg forstår på hr. Rune Lund, at det er nødvendigt med en militær tilstedeværelse. Man kan diskutere størrelsesordenen, men der er altså behov for en militær tilstedeværelse.